

‘Onvergelijkbaar goed.’ *****
– Crimezone.nl

IRENE

**PIERRE
LEMAITRE**

XANDER
THRILLER

Ook verschenen van Pierre Lemaitre bij Xander Uitgevers

Camille (2014)

Alex (2013)

Tot ziens daarboven (2014)

PIERRE LEMAITRE

Irène

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Travail soigné*
Oorspronkelijke uitgever: Éditions du Masque
Vertaling: Jan Steemers
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Yolande De Kort/Trevillion Images
Auteursfoto: Richard Dumas
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2006 Pierre Lemaitre en Éditions du Masque,
département des éditions Jean-Claude Lattès
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal: Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 309 6 | NUR 305

Waarschuwing aan de lezer: Dit verhaal is fictief; niet alle erin vermelde literatuur is, bij verschijning van dit boek, daadwerkelijk in het Nederlands uitgegeven.

Wie na lezing nieuwsgierig is geworden, raadplege het Nawoord.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Pascaline

Voor mijn vader

De schrijver is iemand die citaten schikt
en de aanhalingstekens verwijdert.
Roland Barthes

I

MAANDAG 7 APRIL 2003

1

'Alice...' zei hij, kijkend naar wat ieder ander een jonge vrouw zou hebben genoemd.

Hij gebruikte haar voornaam om haar op haar gemak te stellen, maar slaagde er niet in ook maar een begin van een opening in haar pantser te maken. Hij richtte zijn blik weer op de aantekeningen die Armand tijdens het eerste verhoor had gemaakt: Alice Vandenbosch, vierentwintig jaar. Een moment lang probeerde hij zich voor te stellen hoe een vierentwintigjarige Alice Vandenbosch er normaal uit zou zien: als een jonge vrouw met een smal gezicht, bruin haar en een open blik. Wat hij zag als hij opkeek, beantwoordde absoluut niet aan dat beeld. Dit meisje was een schim van zichzelf. Het ooit geblondeerde haar lag plat tegen haar schedel, met veel donkere uitgroei aan de wortels; haar gezicht was ziekelijk bleek, met een forse, paarse bloeditstorting op haar linkerjukbeen, een dun opgedroogd straaltje bloed bij haar mondhoek... Het enige menselijke dat er in haar verwilderde, schichtige ogen te bespeuren was, was angst, een verschrikkelijke angst die haar nog steeds deed rillen alsof ze op een winterse dag zonder jas de deur uit was gegaan. Ze omklemde haar koffiebeker met twee handen, als de overlevende van een schipbreuk.

Normaal gesproken ontlokte louter de entree van Camille Verhoeven reacties, zelfs bij de meest onverstoorbare figuren. Maar niet bij Alice. Alice was in zichzelf gekeerd, een trillend riet.

Het was 08.30 uur in de ochtend.

Al bij zijn aankomst op het bureau, enkele minuten eerder, had Camille gevoeld hoe moe hij was. Het etentje van de avond tevoren was uitgelopen tot één uur in de nacht. Mensen die hij niet kende, vrienden van Irène. Veel gesprekken over de televisiewereld, met anekdotes die Camille best grappig zou hebben gevonden als hij niet tegenover een vrouw had gezeten die hem ontzettend aan zijn moeder had herinnerd. De hele maaltijd had hij zijn best gedaan om zich los te maken van dat beeld, maar echt, dezelfde blik, dezelfde mond en dezelfde sigaretten, die de een na de ander werden opgestoken. Het had Camille twintig jaar teruggevoerd, naar de mooie tijd toen zijn moeder nog uit haar atelier opdook in een met verf besmeurde schilderskiel, met een sigaret in haar mondhoek en haar haar in de war. De tijd toen hij nog regelmatig binnenwipte om haar aan het werk te zien. Een sterke vrouw. Standvastig en gesloten, met een felle hand van schilderen. Een vrouw die zo in haar eigen hoofd leefde dat ze zijn aanwezigheid soms niet eens leek op te merken. Lange, stille momenten waren het, waarin hij het doek bewonderde en elk gebaar observeerde alsof het de sleutel vormde tot een mysterie dat hem persoonlijk aanging. Dat was toen. Voor dat de duizenden sigaretten die zijn moeder wegpaftte haar openlijk de oorlog verklaarden, maar ruim nadat die oorlog had geresulteerd in de foetale hypotrofie die Camilles geboorte had getekend. Met een behaalde eindlengte van een meter vijfenveertig wist Camille destijds niet wat hij méér haatte, zijn doorrookte moeder die hem tot een bleke kopie van Toulouse Lautrec had gemaakt, alleen wat minder misvormd; zijn kalme, slappe vader die met een slaafse bewondering naar zijn vrouw opkeek; of zijn eigen spiegelbeeld: op zijn zestiende was hij al een man, zij het een die nooit helemaal af was. Terwijl zijn moeder haar atelier met het ene doek na het andere vulde en zijn eeuwig zwijgende vader zijn apotheek bestierde, leerde

Camille om te gaan met het feit dat hij klein bleef terwijl anderen doorgroeiden: hij hield op met hardnekkig op zijn tenen te lopen, raakte eraan gewend anderen van onderaf te bekijken, staakte zijn pogingen schappen te bereiken zonder eerst een stoel bij te trekken, en richtte zijn persoonlijke ruimte in als een poppenhuis. En deze miniatuurman keek, zonder echt te begrijpen wat hij zag, naar de immense doeken, die zijn moeder moest oprollen om ze naar galeries te vervoeren. Soms zei zijn moeder: 'Camille, kom eens bij me...' Zittend op haar kruk woelde ze dan door zijn haar, zonder iets te zeggen, en Camille wist dat hij van haar hield, dacht zelfs dat hij nooit van iemand anders zou houden.

Dat was de tijd toen alles nog goed was, dacht Camille tijdens het etetje, starend naar de vrouw tegenover hem, die uitbundig lachte, weinig dronk en de ene sigaret na de andere rookte. De tijd voordat zijn moeder haar dagen op haar knieën aan het voeteneind van haar bed doorbracht, met haar wang op de dekens, in de enige houding waarin de kanker haar een beetje respijt gunde. De ziekte had haar letterlijk op de knieën gekregen. Het waren ook de eerste momenten dat hun blikken, die elkaar niet langer konden peilen, elkaar op dezelfde hoogte konden kruisen. In die periode had Camille veel getekend. Uren aaneen had hij doorgebracht in het nu uitgestorven atelier van zijn moeder. En wanneer hij dan eindelijk haar kamer in liep, vond hij daar zijn vader, die nu eveneens zijn halve leven op zijn knieën doorbracht, tegen zijn vrouw aangeschurkt, met zijn handen om haar schouders, zwijgend, ademend in hetzelfde ritme als zij. Camille was alleen. Camille tekende. Camille verdreef de tijd en wachtte.

Tegen de tijd dat hij aan zijn rechtenstudie begon, woog zijn moeder net zo weinig als een van haar penselen. Wanneer hij thuiskwam, leek zijn vader al diep in de rouw. Toch had het nog heel lang geduurd. En dus had Camille zijn eeuwig kinderlijke lichaam over de wetsteksten gebogen en het einde afgewacht.

Dat einde was toch nog onverwacht gekomen, op een dag in mei. Het bericht was kort als een anoniem telefoontje. 'Kom naar huis,' was het enige wat zijn vader had gezegd. Camille had plotse- ling de zekerheid gehad dat hij het van nu af aan alleen moest zien

te rooien, dat er nooit meer iemand zou zijn.

Nu, op zijn veertigste, wist deze kleine, kale man met zijn lange, getekende gezicht dat dat niet waar was, in elk geval niet sinds Irène in zijn leven was gekomen. Maar de vorige avond, met al die beelden uit het verleden, had hem uitgeput. En bovendien lag wildbraad hem altijd zwaar op de maag.

Toen hij Irène ontbijt op bed bracht, was Alice door een patrouillewagen opgeraapt van boulevard Bonne-Nouvelle.

Camille liet zich van zijn stoel af glijden en wipte het kantoor van Armand binnen, een magere man met grote oren en een legendarische krenterigheid.

‘Ik wil dat je over tien minuten bij me binnen loopt,’ zei Camille, ‘met de mededeling dat Marco is gevonden. In een beklagenswaardige toestand.’

‘Gevonden...?’ zei Armand. ‘Waar dan?’

‘Geen idee, verzin maar wat.’

Camille keerde met driftige pasjes naar zijn kantoor terug.

‘Oké,’ zei hij, terwijl hij op Alice afliep. ‘We gaan alles nog eens rustig van het begin af aan doornemen.’

Hij stond nu recht voor haar, hun blikken waren bijna op dezelfde hoogte. Alice leek uit haar apathie te herrijzen. Ze keek hem aan alsof ze hem voor de eerste keer zag en zich scherper dan ooit bewust was van de absurditeit van de wereld; twee uur geleden was ze bont en blauw geslagen en nu zat ze, brak en breuk, plotsklaps op het politiebureau tegenover een mannetje van één meter vijfenveertig die haar voorstelde weer helemaal bij nul te beginnen. Alsof ze daar niet allang was.

Camille nam plaats achter zijn bureau en pakte machinaal een van de pakweg tien potloden uit een pot van glasklei, een cadeau van Irène. Hij keek op naar Alice. Nee, lelijk was ze zeker niet. Eerder knap. Fijne, ietwat onzekere trekken, die door verwaarlozing en nachtbraken al enigszins aangetast waren. Een piëta. Ze leek een kopie van een standbeeld uit de oudheid.

‘Sinds wanneer werk je voor Santeny?’ vroeg hij, terwijl hij met

één haal de ronding van haar gezicht op een blocnote schetste.

‘Ik werk niet voor hem!’

‘Oké, laten we het houden op twee jaar. Dus jij tippelt voor hem en hij zorgt dat jij je dope krijgt, is dat het?’

‘Nee.’

‘En jij denkt dat er een greintje liefde in dat alles schuilt? Geloof je dat nou werkelijk?’

Ze keek hem strak aan. Hij glimlachte haar toe en richtte zich weer op zijn tekening. Er viel een lange stilte. Camille herinnerde zich een uitspraak van zijn moeder: ‘Het is altijd het hart van de kunstenaar dat klopt in het lichaam van het model.’

Op het blocnote doemde met enkele vlotte potloodstreken een andere Alice op, nog jonger dan deze, even triest, maar zonder de blauwe plekken. Camille keek naar haar op en leek een besluit te nemen. Alice zag hem een stoel bijtrekken en als een kind een sprongetje maken om erop te gaan zitten. Zijn voeten bungelden dertig centimeter boven de grond.

‘Mag ik roken?’ zei Alice.

‘Santeny heeft zich lelijk in de nesten gewerkt,’ zei Camille, alsof hij niets had gehoord. ‘Iedereen is naar hem op zoek. Jij kunt het weten.’ Hij wees naar haar blauwe plekken. ‘Niet handig, hè? Het zou beter zijn als wij hem eerst vinden, denk je ook niet?’

Alice leek gehypnotiseerd door de voeten van Camille, die als een pendule heen en weer schommelden.

‘Hij heeft niet genoeg connecties om zich hieruit te redden. Ik geef hem twee dagen, maximaal. En jou niet veel langer, jij hebt ook niet genoeg connecties, ze zullen je vinden... Waar is Santeny?’

Een uitdagend gekrulde onderlip, als van kinderen die weten dat ze iets doms doen, maar het toch doen.

‘Oké, laat maar, ik laat je naar huis gaan,’ zei Camille alsof hij het tegen zichzelf had. ‘De volgende keer dat ik je zie, hoop ik dat het niet op de bodem van een vuilniscontainer is.’

Op dat moment besloot Armand naar binnen te stappen.

‘We hebben Marco gevonden. U had gelijk, hij verkeert in een beklagenswaardige toestand.’

Camille keek naar Armand, gespeeld verrast.

‘Waar?’

‘Bij hem thuis.’

Camille keek zijn collega teleurgesteld aan: zelfs in zijn fantasie bleef Armand krenterig.

‘Goed. Dan kunnen we het meisje laten gaan,’ concludeerde hij. Hij sprong van de stoel.

Een moment van paniek, toen fluisterde Alice: ‘Hij is in Rambouillet.’

‘Ah...’ zei Camille onaangedaan.

‘Boulevard Delagrang, nummer 18.’

‘Achttien,’ herhaalde Camille, alsof het uitspreken van dit simpele nummer hem van de plicht ontsloeg de jonge vrouw te bedanken.

Zonder om toestemming te vragen haalde Alice een verfromfaaid pakje sigaretten uit haar zak en stak er een op.

‘Roken is slecht voor je,’ zei Camille.

2

Camille gebaarde Armand snel een team naar het adres te sturen, toen de telefoon rinkelde. Het was Louis, hij klonk buiten adem.

‘We zitten in Courbevoie.’

‘Zeg het maar,’ zei Camille laconiek, terwijl hij een pen pakte.

‘We zijn vanmorgen op een anonieme tip gezet. Ik ben nu ter plekke. Het is... Ik weet niet hoe ik het moet zeggen...’

‘Probeer het toch maar,’ onderbrak Camille hem ongeduldig.

‘Een gruwel,’ zei Louis met een geknepen stem. ‘Een slachting. Maar niet zoals anders, als u begrijpt wat ik bedoel...’

‘Niet echt, Louis, niet echt...’

‘Ik heb van mijn levensdagen nog niet zoiets gezien.’

3

Omdat het toestel in gesprek was, liep Camille zelf naar het kantoor van commissaris Le Guen. Hij klopte kort, wachtte het antwoord niet af, hij had zo zijn manieren.

Le Guen was een grote, dikke man, die al twintig jaar lang het ene dieet na het andere volgde, zonder ooit één gram af te vallen. Hij had er een ietwat vermoeid fatalisme aan overgehouden, dat van zijn gezicht en zijn hele persoon was af te lezen. Camille had hem in de loop der jaren beetje bij beetje de houding zien aannemen van een onttroonde vorst die de wereld met een gelaten, ontgoochelde blik beziet.

Na een paar woorden van Camille kapte Le Guen hem, uit principe, af met de boodschap: 'Ik heb trouwens geen tijd.' Maar toen Camille hem kort vertelde om wat voor zaak het ging, besloot hij toch in beweging te komen.

4

‘Ik heb van mijn levensdagen nog niet zoiets gezien,’ had Louis gezegd. Dat zinde Camille niets, want zijn adjudant was geen doemdenker. Soms was hij zelfs irritant optimistisch. Al met al verwachtte Camille niets goeds van dit onverwachte bezoek aan de plaats delict. Terwijl de ringboulevard en de périphérique voorbischoten, kon Camille Verhoeven het niet laten te glimlachen bij de gedachte aan Louis.

Louis had blond haar met een scheiding opzij en het soort eigenzinnige lok dat je met een hoofdbeweging of een achteloos maar geoeffend gebaar uit je gezicht veegt. Het soort lok dat in het DNA zit van kinderen uit de bevoorrechte klassen. Camille had in de loop der tijd onderscheid leren maken tussen de verschillende boodschappen die Louis met het wegstrijken van de lok communiceerde; ze waren een ware barometer van Louis’ emoties. De versie met de rechterhand vertolkte het gamma van ‘Correct blijven’ tot ‘Zoiets doe je niet’. De versie met de linkerhand wees op besluiteloosheid, gêne, verlegenheid of verwarring. Als je naar Louis keek, kon je hem je zonder moeite bij zijn eerste communie voorstellen. Hij had nog steeds het jonge, delicate, breekbare dat daarbij hoort. Kortom, Louis was elegant, slank, beschaafd en buitengewoon irritant.

Bovendien zwom Louis in het geld. Hij had alle kenmerken van de steenrijken: een bepaalde houding en manier van optreden, een bepaalde manier van spreken, van articuleren, van zijn woorden kiezen, kortom, zo’n beetje alles wat er maar te vinden is op de bovenste plank met het etiket ‘rijkeluiszoontje’. Louis had een aantal prachtige universitaire studies gedaan (een beetje rechten, economie, kunstgeschiedenis, esthetica, psychologie), gewoon waar hij zin in had, en het er steeds schitterend afgebracht, opgewekt fladderend van studie naar studie alsof het universitaire leven een soort speelweide was. En toen was er iets gebeurd. Wat Camille ervan had

begrepen, was dat het het midden hield tussen de visionaire ‘nacht van Descartes’ en een historische slemppartij, een cocktail van filosofische intuïtie en single malt whisky. Louis had zijn toekomst uitgetekend voor zich gezien, in zijn schitterende zeskamerappartement in het 9e arrondissement, met rijen kunstboeken in z’n bibliotheek, designerservies in antieke vitrinekasten, de huuropbrengsten van zijn vastgoedbezit, die even betrouwbaar binnenrolden als het salaris van een topambtenaar, de tripjes naar *maman* in Vichy, de ‘abonnementen’ op alle restaurants in de wijk en bovenal een innerlijke verdeeldheid die even vreemd als onverwacht was, een authentieke existentiële twijfel die ieder ander dan Louis zelf in één zin zou hebben samengevat: ‘Maar wat doe ik hier?’

Volgens Camille zou Louis dertig jaar eerder een extreem linkse revolutionair zijn geweest. Maar die tijd was voorbij; ideologie was geen optie meer. En als atheïst in hart en nieren haatte Louis vrijwilligerswerk en liefdadigheid. Hij was op zoek naar iets om zijn krachten aan te wijden, zijn persoonlijke arena. En plotseling was alles hem duidelijk geworden: hij zou bij de politie gaan. Bij de recherche. Louis twijfelde geen moment of het hem zou lukken – twijfel was geen trek die in zijn familie voorkwam – en hij had genoeg talent om niet door de realiteit te worden teleurgesteld. Hij haalde zijn politie-examens op zijn sloffen en trad in dienst bij de politie. Zijn beslissing berustte zowel op een behoefte te dienen (niet Dienen met een hoofdletter, maar simpelweg ergens nuttig zijn), als op de angst dat zijn leven zou afglijden naar monomanie, en deels misschien ook op een denkbeeldige schuld jegens de lagere klassen voor het feit dat hij niet in hun rangen geboren was.

Met zijn rechediploma’s op zak kwam Louis terecht in een wereld die veraf stond van zijn verwachtingen: niks Engelse properheid à la Agatha Christie, niks methodische reflectie à la Conan Doyle, maar gore peeskamers met mishandelde jonge meiden, doodgebloede drugsdealers in de vuilcontainers van Barbès, messengevechten tussen verslaafden, stinkende toiletten waar je hen terugvond die aan de stiletto’s waren ontsnapt, oudere broodpoten die hun jongere protegés lieten naaien in ruil voor een lijntje coke,

hoerenlopers die na twee uur in de ochtend niet meer dan vijf euro voor een pijpbeurt wilden betalen. In het begin had Camille het wel amusant gevonden om Louis met zijn blonde pony, een blik vol afgrijzen, maar een helder hoofd, tot aan zijn nek in het jargon, over zijn rapporten gebogen te zien – rapporten, rapporten en nog eens rapporten. Louis, die onverstoorbaar verklaringen bleef opnemen in kale, naar urine stinkende trappenhuizen, naast het lijk van een dertienjarige pooier die onder het oog van zijn moeder met een kapmes aan stukken was gehakt. Louis, zoals hij om twee uur in de ochtend terugkeerde naar zijn enorme appartement op rue Notre-Dame-de-Lorette en aangekleed en wel op zijn fluwelen canapé neerplofte, onder een gravure van Pavel, tussen de boekenkast met gesigioneerde eerste drukken en de amethystverzameling van wijlen zijn vader.

Toen Louis zijn entree maakte bij de recherche, had commandant Verhoeven niet zoiets als spontane sympathie gevoeld voor die frisse, gepolijste jonge gast met zijn bekakte accent, die zich over niets verbaasde. De andere teamleden, die het maar matig waardeerden hun dagen met een golden boy te moeten doorbrengen, hadden hem niet veel bespaard. In minder dan twee maanden had Louis kennism gemaakt met zo'n beetje alle wrede grappen en ontgroeningsrituelen die alle groepen erop nahouden om zich te wreken voor het feit dat ze geen inspraak hebben in het rekruteringsbeleid. Louis had ze allemaal met een verlegen glimlach ondergaan, zonder ook maar één keer te klagen.

Camille had, eerder dan de anderen, opgemerkt dat er in aanleg een goede smeris schuilging in deze verrassende, intelligente jongen, maar had ervoor gekozen, waarschijnlijk vanuit een darwinistische reflex, om niet tussenbeide te komen. Louis was hem daar met een haast Britse arrogantie dankbaar voor. Op een avond, bij het verlaten van het bureau, had Camille hem naar de bistro aan de overkant zien rennen en achter elkaar twee of drie borrels achterover zien slaan. Het had hem herinnerd aan de scène in *Cool Hand Luke* waarin de hoofdpersoon helemaal murw geslagen is, niet meer in staat te boksen, en toch keer op keer blijft opkrabbe-

len. Zelfs zo lang dat de toeschouwers het op een gegeven moment niet leuk meer vinden en zelfs voor zijn tegenstander de lol eraf is. En inderdaad hadden zijn collega's, bij het zien van Louis' toewijding voor zijn werk – plus iets opmerkelijks in zijn karakter, wat je bij gebrek aan een beter woord wel 'goedheid' moest noemen – de strijdbijl begraven. In de loop der jaren hadden Camille en Louis elkaar als het ware herkend in hun verschillen, en aangezien de commandant een onbetwistbaar moreel gezag over zijn team genoot, vond niemand het vreemd dat de rijkeluiszoon steeds meer zijn naaste medewerker was geworden. Camille had Louis altijd getutoyeerd, zoals hij zijn hele team tutoyeerde. Maar na verloop van tijd en de nodige mutaties had Camille zich gerealiseerd dat alleen de oudstgedienden hem nog tutoyeerden. Nu de jongere garde in de meerderheid was, had hij soms het gevoel alsof hij zich tot patriarch had opgeworpen, een rol die hij nooit zou hebben geambieerd. Hij werd met u aangesproken alsof hij een commissaris was, en wist heel goed dat dat niets te maken had met zijn hiërarchische positie. Eerder met de spontane opgelatenheid die velen voelden vanwege zijn geringe lengte, als een vorm van compensatie. Ook Louis sprak hem met u aan, maar Camille wist dat dat een andere reden had: het milieu waaruit hij afkomstig was. De twee mannen waren nooit vrienden geworden, wat in hun geval de beste garantie voor een efficiënte samenwerking was.

5

Camille en Armand, gevolgd door Le Guen, reden even na tien rue Félix-Faure in Courbevoie in.

Een industrieterrein. In het midden ervan, als een dood insect, een kleine fabriek die niet meer in gebruik was, omringd door wat eens werkplaatsen waren, in verschillende stadia van renovatie. Vier van de voltooide lofts vloekten als tropische bungalows in een sneeuwlandschap. Alle hadden witgepleisterde buitenmuren met aluminium kozijnen en glazen schuifdaken, die immense ruimtes deden vermoeden. Het geheel ademde nog steeds een sfeer van verlatenheid. Behalve de politiewagens stond er geen enkel voertuig.

Een laag bordes met twee treden bood toegang tot het appartement. Camille zag Louis opzij van de deur staan, met één hand tegen de muur, kwijlend gebogen over een plastic zak die hij voor zijn mond hield. Hij liep langs hem heen, gevolgd door Le Guen en twee andere teamleden, en betrad een met behulp van schijnwerpers felverlichte ruimte. Bij aankomst op een plaats delict zoeken jongere rechercheurs onbewust naar doden. Meer ervaren krachten zoeken naar tekenen van leven. Hier kon je dat uit je hoofd zetten. De dood had alle ruimte opgeëist, tot in de blikken van de levenden, waarin hij zich met onbegrip vermengde. Camille kreeg geen tijd om stil te staan bij deze merkwaardige sfeer, zijn blik viel meteen op een aan de muur genageld vrouwenhoofd.

Hij was nog geen drie stappen het vertrek in gelopen, of hij zag zich geconfronteerd met een tafereel dat hij zich zelfs in zijn ergste nachtmerries niet had kunnen voorstellen: afgerukte vingers, stromen gestold bloed en dat alles in een stank van ontlasting, opgedroogd bloed en onverteerd voedsel uit leeggelopen ingewanden. Hij moest meteen denken aan Goya's schilderij *Saturnus verslindt een van zijn kinderen*. Hij zag het woeste gelaat voor zich, de uitpuilende ogen, de van bloed druipende mond, de waanzin, de absolute

waanzin. Hoewel hij een van de meest ervarenen was van de hier aanwezige mannen, had hij veel zin om meteen terug te lopen naar de entree, waar Louis, zonder iemand aan te kijken, z'n plastic zak ver van zich afhield, als een bedelaar die zijn verachting jegens de wereld wil uitdrukken.

'Wat is dit voor een circus...' mompelde commissaris Le Guen voor zich uit. De zin ging verloren in een totale leegte.

Alleen Louis had hem gehoord en kwam naast hem staan.

'Geen idee,' zei hij. 'Ik kwam binnen en ben meteen weer weggelopen. Ik ben...'

Armand, die in het midden van de ruimte stond, draaide zich met een verbijsterd gezicht om naar de beide mannen. Hij veegde zijn klamme handen af aan zijn broek en deed zijn best zich te vermannen.

Bergeret, hoofd van de technische recherche, kwam naar Le Guen toe.

'Ik heb twee teams nodig. Dit gaat even duren.' Met een ongebruikelijke spraakzaamheid voegde hij eraan toe: 'Dit is niet normaal...'
Normaal was het zeker niet.

'Oké, ik zal je niet verder storen,' zei Le Guen, terwijl hij Maleval passeerde, die zojuist gearriveerd was en met beide handen voor zijn mond spoor-slags weer naar buiten rende.

Camille gebaarde naar de rest van zijn team dat het tijd was om de tanden op elkaar te zetten.

Het viel niet mee om je een duidelijk beeld te vormen van het appartement vóór... dit. Want 'dit' beheerste nu hun hele gezichtsveld en ze wisten niet waar ze het eerst moesten kijken. Rechts, op de grond, lagen de resten van een leeggehaald lichaam waarvan de gebroken ribben door een rood-witte zak heen staken, waarschijnlijk de maag, en een borst, de ene die niet was afgerukt, al bleef het moeilijk te zeggen, want het lichaam van de vrouw – zoveel was zeker – was besmeurd met ontlasting, waardoor de talloze bijtonden gedeeltelijk gemaskeerd werden. Links een hoofd (van een vrouw, een andere) met uitgebrande oogkassen. Uit de openstaande mond

hingen slappe witte en roze buizen. Recht voor hen een lichaam dat gedeeltelijk gevuld was. Diepe snedes waren in de huid aangebracht, de buik (en de vagina) toonde diepe, scherp afgetekende kraters, waarschijnlijk veroorzaakt door een vloeibaar zuur. Het hoofd van het tweede slachtoffer was bij de wangen aan de muur genageld. Camille nam deze details een voor een in zich op en haalde een notitieboekje uit zijn zak, stopte het toen snel weer weg, alsof dit alles te monsterlijk was om er een methode op los te laten, elk plan bij voorbaat tot mislukken gedoemd. Er is geen strategie om met wreedheid om te gaan. En toch was hij daarom hier, oog in oog met dit onbeschrijflijke schouwspel.

Voordat het bloed van de slachtoffers had kunnen stollen, had iemand het gebruikt om met koeienletters IK BEN WEER TERUG op de muur te kladden. Aan de lange druipers was te zien dat er veel bloed voor was gebruikt. De letters waren er met meerdere vingers tegelijk op gekalkt, soms aaneengesloten, soms gespreid, waardoor het resultaat er op een of andere manier wazig uitzag. Camille stapte over een half vrouwenlichaam en liep naar de muur. Als een punt achter de boodschap had iemand één vinger met zorg op de muur gedrukt. Elk detail was duidelijk; de vingerafdruk zag eruit als op die identiteitskaarten van vroeger waarbij de dienstdoende ambtenaar je vinger tegen het reeds gele karton drukte en heen en weer bewoog.

Het bloed op de muren reikte tot aan het plafond.

Camille had een paar minuten nodig om tot zichzelf te komen. In dit decor zou hij nooit helder na kunnen denken, want alles hier tartte het gezonde verstand.

Inmiddels was een tiental mensen druk in de weer in het apartement. Net als in een operatiezaal heerst er op een plaats delict vaak een bijna ontspannen sfeer. Er worden veel grappen gemaakt. Camille haatte dat. Sommige technici irriteerden hun omgeving met hun melige, veelal seksistische grappen en leken onverschilligheid te veinzen zoals anderen doen alsof ze werken. Het is een houding die eigen is aan beroepen waarin man-

nen in de meerderheid zijn. Een vrouwenlichaam, zelfs dood, is nog steeds een vrouwenlichaam, en in de ogen van een forensisch technicus die gewend is zich voor gruwelen af te sluiten, blijft een zelfmoordenares ‘een mooie meid,’ ook al is haar gezicht blauw of opgezwollen. Maar die dag, in die loft in Courbevoie, heerste er een andere sfeer. Niet sereen of meedogend, maar bezadigd en zwaar, alsof zelfs de meest geharde figuren zo perplex waren dat ze zich afvroegen wat er voor luchtigs te zeggen viel over een lichaam dat van zijn ingewanden was ontdaan onder de lege blik van een aan de muur gespijkerd hoofd. Dus verliep het opmeten zwijgend, het bemonsteren in alle kalmte en werden de schijnwerpers voor het maken van foto’s in een bijna devote stilte bijgesteld. Armand, toch een ervaren rechercheur, zag bijna onaards bleek en stapte met een ceremoniële bedaardheid over de afzettinglinten van het forensisch team alsof hij bang was dat een onverhoedse beweging het monster kon wekken wiens hete adem hier nog voelbaar was. Maleval daarentegen bleef zijn maag omkeren boven een plastic zak. Hij had twee pogingen gedaan zich bij het team te voegen, maar was telkens onmiddellijk op zijn schreden teruggekeerd, half stikkend, letterlijk verwurgd door de geuren van feces en aan stukken gehakt vlees.

Het appartement was enorm groot. Ondanks de huidige chaos kon je zien dat het met veel zorg was ingericht. Zoals in veel lofts kwam de entree meteen uit op de living, een immens vertrek met witgeverfde betonnen muren. De rechtermuur was bedekt met een enorme wandposter. Je moest maximaal afstand nemen om de hele vorm te zien. Het was een beeld dat Camille hier en daar al eens was tegengekomen.

Met zijn rug tegen de voordeur probeerde hij het thuis te brengen. ‘Een menselijk genoom,’ zei Louis.

Precies, dat was het. Een reproductie van de kaart van een menselijk genoom, door een kunstenaar bewerkt met Oost-Indische inkt en houtskool.

Een grote raampartij bood uitzicht op een voorstad met kleine

villa's – in de verte, achter een rij bomen die nog geen tijd hadden gehad om tot wasdom te komen. Aan één muur hing een imitatiekoeienvel, een grote rechthoekige lap leer met een zwartbont vlekkenpatroon. Onder de koeienhuid een zwartleren sofa van enorme afmetingen, echt uitzonderlijk groot, misschien was hij wel op maat gemaakt voor deze muur, wie zou het zeggen, je was niet thuis, je was hier in een andere wereld, een waarin ze reuzenfoto's van het menselijk genoom aan de muur hangen en meisjes in stukken snijden na hun ingewanden te hebben verwijderd... Op de grond, voor de sofa, een exemplaar van een tijdschrift met de naam GQ. Rechts een welvoorzien bar, links, op een laag tafeltje, een telefoon en een antwoordapparaat. Ernaast, op een console van rookglas, een breedbeeldtelevisie.

Armand zat geknield voor het apparaat. Camille, die er vanwege zijn lengte nooit eerder de kans toe had gehad, legde zijn hand op zijn schouder, wees naar de videorecorder eronder en zei: 'Laat eens zien.'

De cassette werd teruggespoeld. De video toonde een hond – een Duitse herder met een honkbalpet op zijn kop – die een sinaasappel pelt en de partjes opeet. Het leek een van die stompzinnige programma's met amateuristisch gefilmde homevideo's. In de rechter benedenhoek stond het logo 'us-Gag' met een piepkleine grijzen-de cartooncamera.

'Laat maar aanstaan,' zei Camille. 'Je weet nooit.'

Vervolgens richtte hij zijn aandacht op de telefoonbeantwoorder. Het welkomstmuziekje dat aan de boodschap voorafging leek de smaak van de tijd te weerspiegelen. Enkele jaren geleden was het nog de Canon van Pachelbel geweest. Camille meende *De lente* van Vivaldi te herkennen.

'*De herfst*,' mompelde Louis, die met een geconcentreerde blik naar de grond staarde.

Toen klonk er: 'Hallo...' (Een mannenstem, beschaafd, misschien een veertiger, bizarre dictie.) 'Het spijt me uitermate, maar op dit moment ben ik in Londen.' (Het is duidelijk dat hij de tekst opleest, met een wat hoge, nasale stem.) 'Laat een bericht achter na

de piep...’ (Een beetje hoog, geaffecteerd, homoseksueel?) ‘Ik bel u terug zodra ik weer thuis ben. Tot spoedig.’

‘Hij gebruikt een vervormer,’ zei Camille.

En hij liep naar de slaapkamer.

Een grote garderobekast met spiegeldeuren besloeg de achtermuur. Het bed was eveneens met bloed en uitwerpselen besmeurd. Het bloederige onderlaken was weggetrokken en in elkaar gerold. Een leeg flesje Corona-bier lag aan het voeteneind van het bed. Aan het hoofdeinde een vrij lompe draagbare cd-speler en een als bloemblaadjes geordende waaier van afgesneden vingers. Vlak bij de cd-speler lag, waarschijnlijk geplet door een hak, het doosje van een cd van de Traveling Wilburys. Boven het erg lage en zo te zien erg harde Japanse bed hing een zijdezeefdruk met rode geisers die erg goed in het plaatje pasten. Geen andere kledingstukken dan een reeks vreemd aan elkaar geknoopte paren bretels. Camille wierp een vluchtige blik in de hangkast, die de forensische jongens half-open hadden laten staan: alleen een koffer.

‘Heeft iemand hier al in gekeken?’ zei Camille tot niemand in het bijzonder.

‘Nog niet,’ klonk het droog terug.

Ik werk ze op de zenuwen, dacht Camille.

Hij boog zich naar het bed om het opschrift van een luciferboekje te lezen: *Palio’s*, in rode cursieve letters op een zwarte achtergrond.

‘Zegt jou dat iets?’

‘Nee, niets.’

Camille riep Maleval, maar toen hij het grauwe gezicht van de jongeman in de deuropening zag verschijnen, gebaarde hij hem buiten te blijven. Het kon wachten.

De badkamer was helemaal wit, op één muur na, waarop behang zat met een dalmatiërprint. Het bad zat onder de bloedsporen. Minstens één van de meisjes was er in een erbarmelijke staat in gegaan of uit gekomen. De wastafel zag eruit alsof hij gebruikt was om iets te reinigen, de handen van de moordenaar misschien.

Maleval kreeg opdracht de eigenaar van het appartement te traceren. Vervolgens liep Camille samen met Louis en Armand naar buiten om de technici de ruimte te geven hun werk te doen. Louis haalde een van de cigarillo's tevoorschijn die hij nooit opstak als Camille erbij was – op het bureau, in de auto, in het restaurant, eigenlijk overal, behalve als ze buiten waren.

De drie mannen stonden naast elkaar en starden naar het renovatieproject. Na de horrorbeelden binnen leken ze in de desolate omgeving plotseling iets geruststellends, vagelijk menselijks te bespeuren.

‘Armand, jij start het buurtonderzoek op,’ zei Camille na een korte stilte. ‘Ik stuur Maleval naar je toe zodra die terug is. En pak het discreet aan, hè? We hebben al genoeg ellende op ons bord.’

Armand knikte, maar zijn blik dwaalde begerig af naar Louis' sigarendoosje. Hij troggelde hem zijn eerste sigaar van de dag af, toen Bergeret naar buiten kwam en zich bij hen voegde.

‘Dit gaat tijd kosten,’ was het enige wat hij losliet. Toen maakte hij rechtsomkeert en ging weer naar binnen. Bergeret was zijn carrière in het leger begonnen. Stijl: kort en bondig.

‘Jean,’ riep Camille.

Bergeret draaide zich om. Hij had het knappe, ietwat dommige gezicht van iemand die op zijn strepen kan gaan staan en zich verzet tegen de absurditeit van de wereld.

‘Hoogste prioriteit,’ zei Camille. ‘Twee dagen.’

Bergeret bromde iets schampers en keerde hun de rug toe.

Camille keek naar Louis en haalde zijn schouders op.

‘Soms werkt het.’